

beležniške zbornice, dr. Jernej Zupanc. Počasna, težka mu je bila zadnji čas stopinja, sklonila se mu je bila nekdanj vitka postava. Videlo se je, da bo kmalu končana pozemljiska pot njegova. Sedaj ga ni več. Naši matuški beli Ljubljani manjka nečesa, ker je izginila iz nje častita postava doktorja Jerneja Zupanca. Za njim žaluje njegov rojstni kraj Martinji vrh pri Sv Lenartu nad Škofjo Loko, katerega je oblagodaril z mnogimi koristnimi napravami. Za njim žaluje ves slovenski narod, saj mu je bil pokojnik izmed največjih dobrotnikov; z drugimi prvoboritelji vred mu je pomagal ustanavljati najimunitnejše prosvetne zavode ter jih z radodarno roko krepko podpiral. S korenitim znanjem, ki si ga je bil pridobil po obširnem potovanju po tujini v mlajši dobi, je združeval prisrčno ljubeznivost. Plemenito srce je bilo v prsah rajnemu doktorju Jerneju Zupancu, in najodličnejša črta te plemenitosti je bilo njegovo rodoljubje. Zanetil mu ga je bil slavni profesor Čop. Starček, ki se je šolal istodobno s pokojnikom, nam je pripovedoval, kako je vsa šola oživila, ko je stopil v učilnico Čop. Pri njegovi uri je prosto dihala pod težo nemčevalnega sistema ječeča slovenska mladina ter se naslajala s poezijami Vodnikovimi in Prešernovimi, katere jim je čital in tolmačil Čop. Domovinska ljubezen, katere se je bil navzel Zupanc od tega velikana učenosti, mu je bila vodnica vse žive dni, nje ni zatajil tedaj, ko so vihrali krog njega hudi politiški boji, nje ni žrtvoval kakim dvomljivim višjim ozirom, z njo v srcu je legel na bolniško posteljo, s katere ga je rešila smrt. — Slovenski narod se mu je izkazal hvalečnega. Dr. Jernej Zupanc je bil častni član »Ljubljanskega Sokola«, »Narodne čitalnice« v Ljubljani, ki hrani njegovo podobo, in častni občan selške občine. Večen mu bodi spomin!

—šar.

Petdesetletnica slovenskega pesnika in narodnjaka. Dne 24. m. m. je minilo petdeset let, ko se je rodil na Gorenjem Otoku pri Radovljici dični naš Ivan N. Resman, in prav zato smo zopet v današnji številki priobčili par umotvorov njegove nevenljive muze, hoteč z njimi podati jubilarju neznamen, a iskren homagij. Saj ga je pošteno zaslužil ne le kot starina naših pesnikov in pisateljev, ki je sodeloval pri »Slov. Narodu« že za pokojnega Jurčiča, potem pri »Edinosti« in »Domovini«, pri celovškem »Slovincu«, v Stritarjevem in »Ljubljanskem Zvonu« — ampak menda še bolj kot kremenit značaj in neumoren narodnjak, ki je ustanovil ali pomagal ustanoviti več čitalnic ter začel prvi nabirati za Jurčičevo ustanovo »Slovenske Matice«. Nočemo se na tem mestu spuščati v oceno plodovitega pisateljskega in zlasti pesniškega delovanja; to storimo tedaj, ko pesnik sam, kakor menda že namerava, »raztresene svoje ude zbere« — toda že sedaj opozarjamo bodočega ocenjevatelja Resmanove muze, naj je nikaar ne meri s šablonskim merilom, češ, da ni bila dostopna novim strujam, ki so dandanes zavladale med našim pesniškim naraščanjem; Resmanovo muzo umeje in sodi pravično tisti, ki pozna in razumeje naš narod. Da je Resman res pristno naroden pesnik, dokazuje že to, da je že množina njegovih pesmic uglasbena po Foersterju, Gerbiču, Čerinu i. dr.

Izmed vseh drugih jubilarjevih vrlin pa naj poudarimo samo ono, ki ga pa v naših očeh najvišje povzdiguje kot človeka in narodnjaka: na tihem, skoro skrivaj, po svetopisemskem ukazu, da levica ne vedi, kar' stori desnica, dejanski in s svojo vplivno besedo podpira in pomaga, kjer more, naši rodoljubni mladini in vsem onim pomoči potrebnim narodnjakom, od katerih si obeta kaj koristnega delovanja. Ako se samo vsi oni podpiranci hvaležno domislijo svojega

dobrotnika ob njega petdesetletnici, dojde slavljenču dovolj čestitk od blizu in daleč.

Svojega skromnega posvetila ne moremo boljše zaključiti nego s silno značilnimi kriticami, s katerimi je završil dični jubilar podlistek v »Slov. Narodu« z dne 23. m. m., v katerem si je napisal sam skromno, a jako primerno in dovtipno spominščico.

50.

Nisem doktor ne — profesor,	Mlad iskal sem v zlatih zvezdah,
Čist značaj je moja čast . . .	Kje pač moj zaklad gori,
V tujcih z roko kruh si služim —	Kje utriplje srce moje,
Srce, um je doma last . . .	Prašal sto in sto oči . . .

Našel zlata nisem v zvezdah . . .

Našel zlato pa srce . . .

Z mano čuti, z mano ljubi,

Z mano nosi vse gorje . . .

Sundečičeva slavnost v Kotoru se je izvršila dne 24. m. m. prav lepo in častno za toli zaslužnega pesnika »narodnosti in bratske sloge« med Jugoslovani. Slavljenču je došlo nad 400 telegramov in pismenih čestitk, počastila ga je deputacija ruskih visokošolcev, brez števila čestivcev iz Boke in Črne gore, italijanski kralj ga je odlikoval z višjim redom itd. itd. In vse to je našlo čilega in zdravega starčka (rojen je bil 6. julija 1825. l. v Golinjevu blizu Livna), ki še vedno poje in navdušuje mladi naraščaj za ideale, katerim je on služil, »a kako služio, zna mu Bog i znadu ljudi«. Njegova klasična dela (Vršidba, Krvava košulja, Milje i Omilje itd.¹⁾ so znana pač vsakemu izobraženemu Slovencu. Sundečič je dobro znan tudi čitateljem našega lista po svoji pesmi »Slovenki«. Lani je bival in se razvedroval dalje časa v divnem Bledu ter, tedaj zapel:

»Oh bicli cviete iz bledskih gora,
Gdje sada moja boravi zora:
Slovenka — čedo prediela toga,
Slovenka — vila srdašca moga!«

Zgodovina slovenskega slovstva. III. del. — Drugi zvezek. Spisal profesor dr. Karol Glaser. V Ljubljani 1897. 8°. 177—338 str. Založila »Slovenska Matica«.

Prof. Glaser mi je v svojih polemikah v minolem letu sicer odrekal sodbo o literarni zgodovini in deloma — vsaj zdelo se je tako — tudi tistim, na ktere sem se skliceval in opiral v svojih nazorih; svaril je celo urednika tega lista pred mojimi ocenami in pozival druge sodnike, da se oglasijo v tem spornem vprašanju; vendar naj mi bode dovoljeno izpregovoriti še o letošnjem zvezku par besed. Tega ne storim, kakor bi hotel dokazati, da me prof. Glaser ni »ugnal«, temveč ker se III. del, o katerem sem govoril lani, tudi letos nadaljuje in mi je torej ostala pravica do končne besede.

V svoji obrambi je prof. Glaser v prvi vrsti poudarjal, da sodba o njegovem delu ne gre meni, na drugem mestu pa je preveč naglašal, kakor bi mu jaz delal namenoma krivico, in kakor bi mu ničesar ne hotel priznati. Prezrl je povsem, da sem vedno priznal obilni trud in veliki pomen njegovega dela, da

¹⁾ Glej: »Slov. Narod«, podlistek l. 1895., št. 249, 250. in 251. —